

Het gaat niet om mij, maar om mijn leven in jullie

Ex.12 Joh.13

De bloemist die in Alphen aan den Rijn voor zijn zoon sprong
om hem af te schermen van de kogelregen
en - met een schouder in de mitella - zegt 'Ik ben gewoon een vader
die van zijn kinderen houdt en zijn leven voor hen wil geven':
zo'n man dwingt respect af: een echte vader, niet alleen een verwekker
maar iemand die met Zijn leven instaat voor wie hij heeft verwekt.
'Het gaat niet om mij, maar om mijn leven in hén: dat het doorgaat'.

'Het gaat niet om mij maar om jullie, om mijn leven dat zich voortzet in jullie.
Jullie moeten groter worden, grotere werken doen dan ik', zegt Jezus ten afscheid.
Hij wast hun de voeten: een leraar geknield aan de voeten van zijn leerlingen.

'Het gaat niet om mij, maar om jullie'. Daarom noemde hij zich al eerder graankorrel
die in de aarde openbreekt, zijn leven verliest om het door te geven in vele halmen.
Dat vieren wij vanavond: 'Hij geeft zijn leven', laat zich als voedsel omzetten in ons;
incognito wordt hij de geest die ons bezielt, groeit in onze groei, verliest zich in ons.

Maar wordt die gave wel ontvangen? Zijn leerlingen zullen alle kanten uitvluchten:
weg het elan, de spirit, het leven dat hij in hen had opgewekt!
Hij kwam gemeenschap opbouwen; maar hij ziet ontbinding van gemeenschap.
Hij geeft zijn leven, maar is het geen weggegooid leven?

Jezus weet dat, en daarom - voordat hij zich als levend brood uitdeelt -
slaat hij, met het brood in zijn handen, zijn ogen op naar zijn Vader: dank en zegen.
Het doet me denken aan een gebaar van grootmoeder dat me bijblijft:
met het mes tekende zij een kruis op het brood voordat zij het aansneed.
De zegen plaatst het eigen handelen in het bereik van God:
niet ik ben het die uitdeel, maar God door mijn handen,
'niet ik koos de opdracht, maar de Opdracht koos mij' (Dag Hammerskjöld).
De reikwijdte van mijn handelen hangt dan niet af van mijn kunnen,
maar van zijn Nabijheid die door geen macht ter wereld is tegen te houden.
Bouwen aan gemeenschap lijkt onbegonnen werk in deze verscheurde wereld,
maar Hij gaat door muren van wantrouwen en vijandschap heen.

Voordat hij zich aan ons kan geven geeft Jezus zich aan God, zijn Vader,
die mogelijkheden ziet, waar wij geen weg meer weten.
Eucharistie is niet enkel horizontale beweging: met elkaar delen van brood en beker.
Het is ook een verticale: we leggen onszelf met Jezus in Gods hand.
En God geeft zich van de weeromstuit aan ons, vervult onze gave met zijn kracht,
waardoor we veel meer uitrichten dan wij ook maar kunnen bedenken.
God weet te bouwen met puin, weet van stenen brood te maken;
zelfs met onze weerstand en onze missers weet Hij zijn doel te bereiken.
De horizontale arm van het delen en de verticale staander van het Godsvertrouwen
hebben elkaar nodig en vormen samen het kruisteken van de eucharistie.

Niet voor niets sprak een joods denker en filosoof, E. Lévinas, van de onweerstaanbare macht van de "weerloze andere" die vertrouwen blijft..

De verrezen Gekruisigde is Gods overwinning op wat van de kant van de mens een verwerping was. Hij had ons al lief „toen wij nog zondaars waren" (Rom. 5,8).

In de verrezen Jezus toont God zich als de macht van het anti-kwaad, van onvoorwaardelijke goedheid, die op een soevereine wijze de overmacht van het kwaad niet erkennen wil, en breekt.

In zijn opperste nood, in lijden en kruisiging trouw aan zijn profetische zending en boodschap, geeft Jezus zijn persoonlijk geheim, het mysterie van zijn persoon prijs: zijn onschendbare binding aan God, terwijl ook de Vader zijn geheim t.a.v. Jezus prijsgeeft: het blijvend zich bekennen van de Vader tot Jezus.

Edward Schillebeeckx

VOORBEDE

Bidden wij tot God
die wegen gaat
waar geen wegen zijn

Voor alle volgelingen van Jezus Christus:
dat in ons de bereidheid groeit
om wat wij hebben te delen met anderen
en ons leven te wijden aan de opbouw van gemeenschap

Dat wij geloven in de weg waarop Hij ons voorgaat:
dat wij ons niet blind staren op het geweld
maar heil zien in de weerloze overmacht
van Gods barmhartige en verzoenende liefde.

Dat onze gemeenschap
de weg van Jezus zichtbaar maakt:
dat wij elkaar eerder versterken
dan dwingen en klein maken.

Dat wij kracht putten
uit de maaltijd van de Heer
telkens als wij hier bijeen zijn
en zijn dood en opstanding gedenken.